09/05/2020

9 ΜΑΪΟΥ: Ο γλυκύς, ο αρχοντικός, ο ακέραιος Γέρων Αιμιλιανός

/ Επικαιρότητα

«Είμαστε και οι δύο και οι τρεις και οι είκοσι τρεις μπροστά στην πηγή, αλλά πίνουμε διαφορετικό νερό, ανάλογα με τη δίψα μας». Ευθύς, ο Γέροντας Αιμιλιανός έρχεται να συμπληρώσει: «Όσο εχωρούσαμε», λέει, μέσα σε δυο λέξεις.

Μία πνευματική αρχοντιά: Προσηνής, γλυκός, ακέραιος, αρχοντικός

Ο Γέροντας Αιμιλιανός ο Σιμωνοπετρίτης υπήρξε ένας δεινός ορθόδοξος θεολόγος, γιατί πετούσε ψηλά ομιλώντας και μεταδίδοντας με λόγια απλά, ολόθερμα, συλλαβές που τις είχε βιώσει εμπειρικά και τις πονούσε μία μία.

Ήταν ένας γλυκύτατος άνθρωπος και ένας ουσιαστικός πνευματικός πατέρας. Ουσιαστικός, γιατί ήταν ακέραιος, ακριβής, ακόμη και αυστηρός όταν έπρεπε, αλλά μαζί και γλυκός, αρχοντικός, προσηνής. Θα έλεγε κανείς, ότι ο Γέροντας σήμαινε και θα σημαίνει εις τους αιώνες: «Μία Πνευματική Αρχοντιά». Διότι εξάλλου και οι ίδιοι οι αιώνες θα δυσκολευτούν για να εύρουν ξανά έναν Γέροντα Αιμιλιανό.

ΠΗΡΑΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ; – «Επήραμε και όσο επονέσαμε»

«Γι’ αυτό ακριβώς και λέγω, όσο εχωρούσαμε». Τι κάμαμε; Τι φτιάξαμε; Γευτήκαμε τίποτες; Πήραμε τον Θεόν; «Επήραμε και όσο πονέσαμε, όσο πονούσαμε στις εορτές» θα πει ο Γέροντας. «Διότι, ήταν πάθη αυτά τα οποία υφίστατο ο Θεός. Και μόνον πάσχοντες άνθρωποι είναι δυνατόν να κατανοήσουν αυτά τα πάθη του Θεού και να συμμετάσχουν σε αυτά και να συμπληρώσουν τα παθήματα του Κυρίου, ο Οποίος ημίν άφησε εαυτόν «υπογραμμόν» δια των παθών, τα οποία Εκείνος έζησε».

«Εάν γονατίζαμε, εάν ήταν ένα κλάμα πραγματικό η ζωή μας»

«Εάν πονούσαμε κι εμείς, εάν γονατίζαμε, εάν ήταν ένα κλάμα πραγματικό η ζωή μας, εάν ήταν – θα έλεγε κανείς κατά μίαν ανθρώπινη αντίληψη – κάτι το φοβερό η ζωή μας, ένα μαρτύριο, τόσο μαρτύριο, ώστε να είναι μία λιποταξία από ταύτην την ζωή, να είναι μία εγκατάλειψη και μία αφάνεια του εαυτού μας, τόσο περισσότερο παίρναμε Θεόν».

«Και ακόμη παίρναμε όσο αγαπούσαμε»

«Αυτή η αγάπη είναι πλέον συνδεδεμένη με το βαθύτερο είναι μας και έχει σχέση και με τους πόνους μας, διότι, ο πόνος μας, αποκαλύπτει την αγάπη μας, αλλά έχει σχέση ακόμη και με τον αμετεώριστο εκείνον μετεωρισμό της ψυχής, η οποία πάσχουσα θέλει να ανέρχεται προς τον Θεόν και δεν αναπαύεται σε τίποτε άλλο παρά μόνον όσο απολαύει της αγάπης και της παρουσίας και της δόξης του Θεού, όσο στέφεται υπ’ αυτής και όσο ενούται με αυτήν». Όμως, και πως αλλιώς, επισημαίνει ο Γέροντας Αιμιλιανός: «Η αγάπη του Θεού είναι αποτέλεσμα της γνωριμίας του Θεού». Όσο περισσότερο κοντύτερα στέκεται κανείς εις τον Θεόν, τόσο περισσότερο Τον αγαπά, γιατί όλο και περισσότερο Τον γνωρίζει.

«Με το φάγωμα, με το πιώσιμο, με το δούλεμα του Θεού»

Επακριβώς, ο λόγος του Γέροντος Αιμιλιανού έχει ως εξής: «Η γνώσις του Θεού αποκτάται με την μετοχή, με το φάγωμα, με το πιώσιμο, με το δούλεμα του Θεού που κάνουμε εις την ύπαρξι μας. Επομένως, όσο εζυμώνετο η δική μας ύπαρξις με

τον Θεόν, τόσο και εμείς Τον αγαπούσαμε. Και όσο Τον αγαπούσαμε, τόσο παίρναμε».

«Όσο, λοιπόν, ετοιμάσαμε, τόσο περισσότερο πήραμε τον Θεόν»

«Όσο χωρέσαμε, όσο πονέσαμε, όσο αγαπήσαμε, όσο κλάψαμε οδυρόμενοι – αδίστακτα οδυρόμενοι – τόσο περισσότερο πήραμε τον Θεόν. Και, προφανώς, όλα αυτά κρυμμένα κάτω από το χαμόγελο μας, κάτω από την αυθεντική μας χαρά, κάτω από το περπάτημα του ανθρώπου, το οποίο μαρτυρεί τον Θεόν με την ειρήνη του, με τη γαλήνη του, με την αληθινότητά του, διότι ξέρει ότι τα πάντα δι' αυτόν είναι ο Θεός».

ΜΑ, ΘΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ; – Από τι εξαρτάται

«Αυτή η χώρησις εξαρτάται πάρα πολύ από την απλότητα της καρδίας μας, από την αγνότητα της νύχτας μας, της μελέτης μας, από το άδειασμα του εαυτού μας. Εξαρτάται από το κένωμα της υπάρξεως μας, από αυτήν ταύτην την υπόστασι μας».

Είμαστε ελεύθεροι να πάρουμε ή να μην πάρουμε τον Θεόν, να σταθούμε εγγύτερα ή όχι εις Αυτόν, να Τον γνωρίσουμε καλύτερα ή όχι και άρα να Τον αγαπήσουμε ή όχι. Ο Γέροντας Αιμιλιανός με ευστοχία το προσδιορίζει ως «το μεγαλύτερο μυστήριο της ελευθερίας του ανθρώπου», όπως έτσι χαρακτηριστικά το εκφράζει: «Είναι το μεγαλύτερο μυστήριο της ελευθερίας του ανθρώπου, το οποίο φαίνεται σε αυτήν την χώρησι, και την οποίαν ελευθερία δεν την παραβιάζει ποτέ ο Θεός. Γι’ αυτό ακριβώς και λέγω, όσο εχωρούσαμε».

Αφιερώνεται στην συμπλήρωση ενός έτους από την κοίμηση του μακαριστού Γέροντος Αιμιλιανού του Σιμωνοπετρίτου – 9 Μαΐου 2019 – 9 Μαΐου 2020

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Ελήφθησαν αποσπάσματα λόγων του μακαριστού Γέροντος από: ΑΡΧΙΜ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ – ΚΑΤΗΧΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ 2 – ΖΩΗ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ – ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΜΥΛΙΑ 2003, σ. 141-143 > 4. «Η ΜΟΝΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ», Κατήχησις στην Ι. Μονή Σίμωνος Πέτρας, 30 Μαΐου 1975
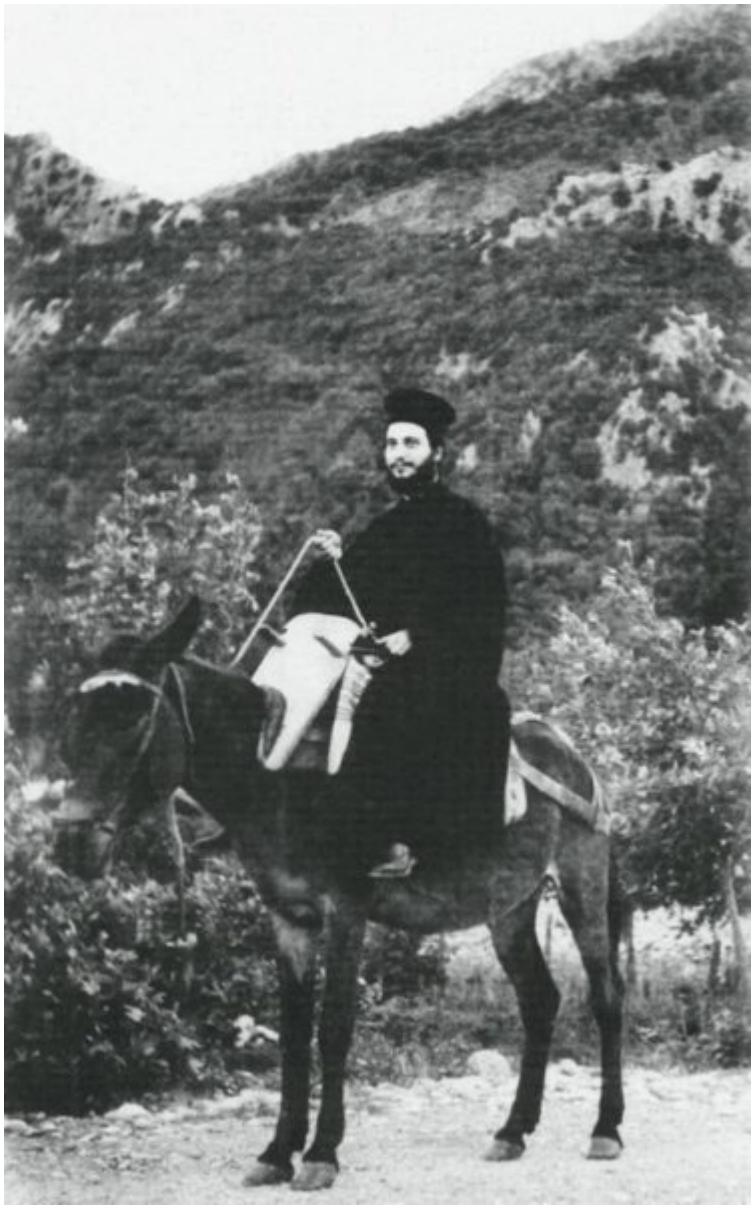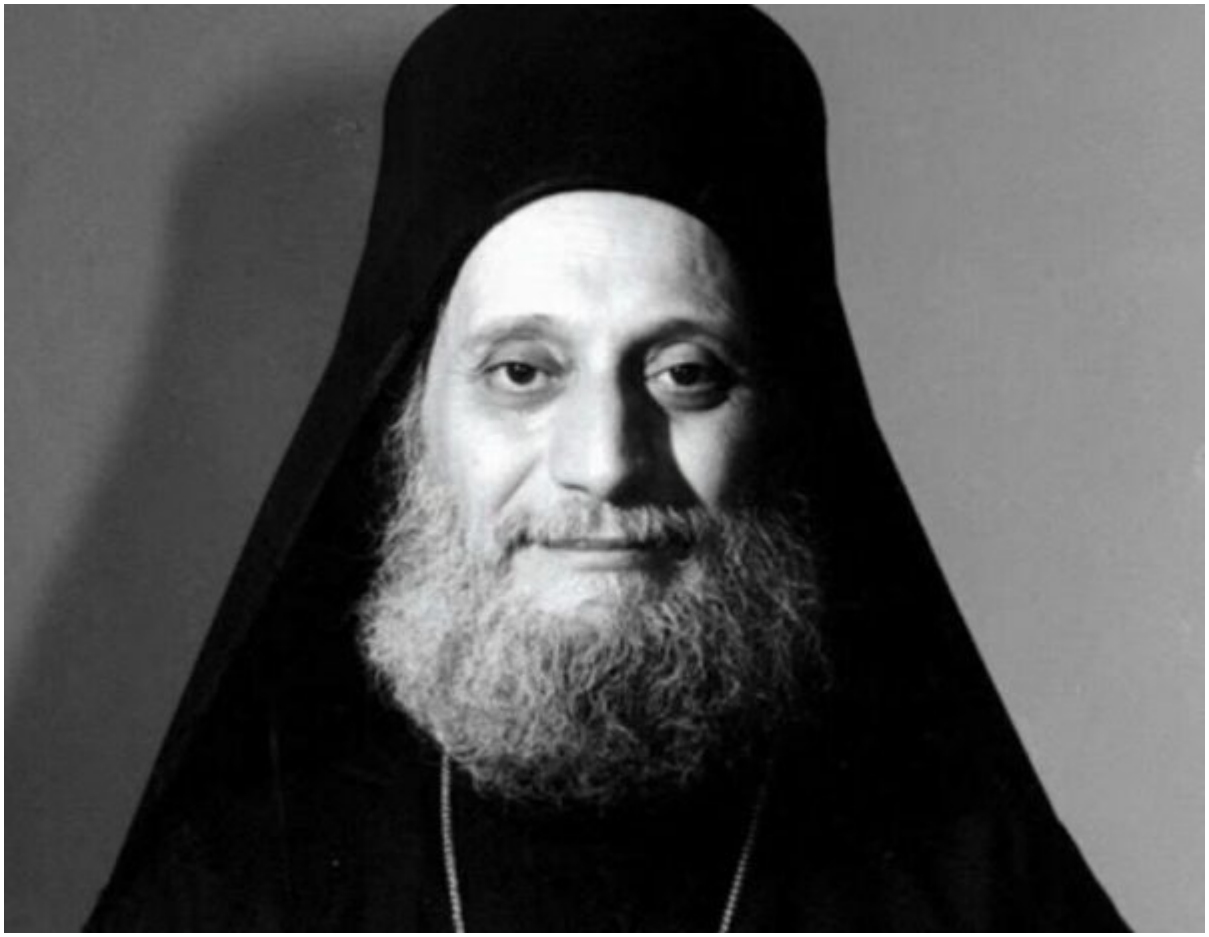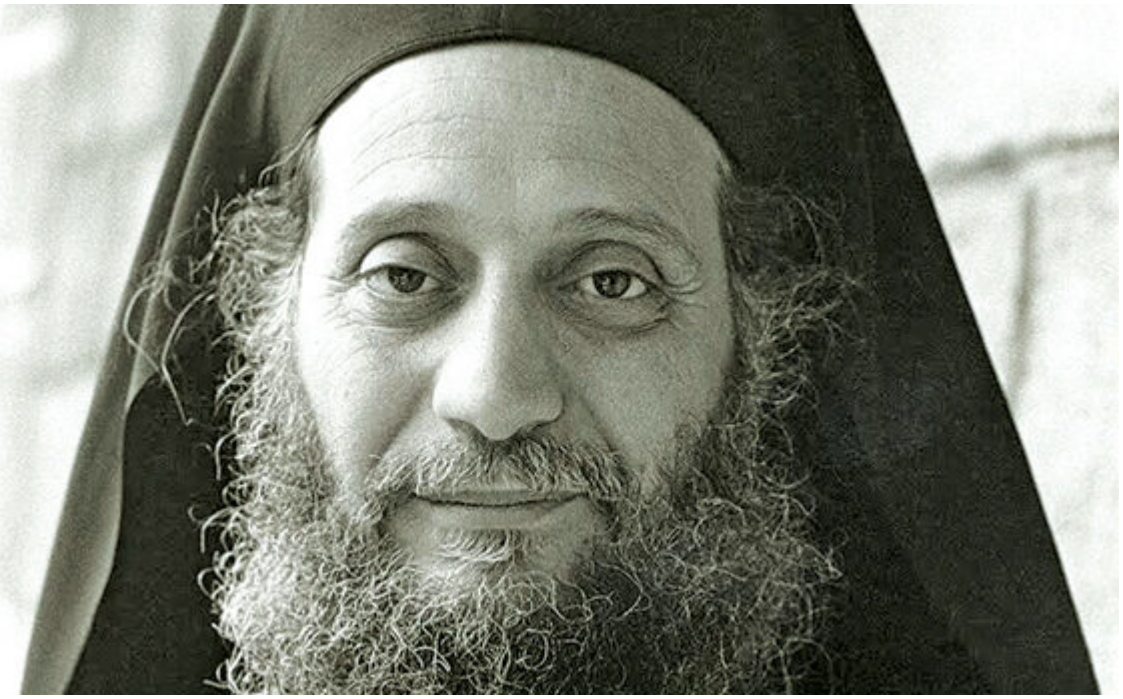
Ακολουθεί μικρή δέσμη φωτογραφικών στιγμιοτύπων από την πορεία του επιγείου Βίου του μακαριστού Γέροντος: